

Prvo sveto obhajilo

Pirniče, 27. maj 2018

»Evharistija, sonce mojega življenja«.

Dragi prvoobhajanci,
starši, sorodniki in prijatelji prvoobhajancev,
dragi bratje in sestre!

Ko ste vstopali v cerkev, ste nad vhodom zagledali velik napis, ki tokrat prvič krasi naš portal, z zanimivim, morda skoraj nekoliko skrivnostnim napisom: *»Evharistija, sonce mojega življenja«.* Prva beseda nam morda zveni nekoliko nenavadno, a jo vendar v Cerkvi pogosto uporabljamo. Evharistija je med nami živeči Jezus Kristus, ki mu v pogovornem jeziku kristjani radi rečemo tudi Najsvetejše, ali Sveto Rešnje Telo. Ali še bolj preprosto: evharistija je Jezus, ki ga v obhajilu prejmemo v svoje srce. Vi, dragi prvoobhajanci, ga boste danes prejeli prvič. Zdaj že nekoliko razumemo, kaj pomeni napis nad vhodom: o tem govori, da je Jezus, ki nas v podobi kruha iz dneva v dan čaka v tabernaklju, Jezus, ki se nam daje v hrano, ker hoče biti z nam vedno povezan na najtesnejši možni način, sonce naših življenj. Vsi vemo, da tako kot brez vode, tudi brez sonca ne bi bilo življenja na zemlji. Tako kot torej sonce na svet prinaša življenje, nam Jezus, ki ga smemo pri vsaki sveti maši prejeti v svoje srce, prinaša duhovno življenje: čudovit notranji mir, občutek, da nas ima nekdo neskončno rad, in da zato nikdar nismo zares sami.

Človek, ki je prvi zapisal ta stavek, se je te Jezusove pristnosti v svojem življenju zelo dobro zavedal in jo znal ceniti. Ime mu je bilo Alojzij Grozde. V naši cerkvi ga najdemo upodobljenega na barvnem oknu levo od orgel in sicer drugi od leve strani.

Lojze Grozde se je rodil na današnji dan, 27. maja 1923 v Gorenjih Vodalah v župniji Tržišče pri Mokronogu na Dolenjskem, kjer je bil tudi krščen. Bil je nezakonski otrok. Ko je bil star štiri leta, se je mati poročila, skrb za otroka pa je prevzela njegova teta. Poskrbela je, da je šel po ljudski šoli študirat v Ljubljano. Stanoval je v dijaškem zavodu *Marijanišče* in obiskoval klasično gimnazijo, kjer je bil odličen dijak. Njegovo duhovno življenje je bilo prepojeno z molitvijo, iskrenim češčenjem Jezusa v Najsvetejšem zakramentu, evharistije torej in globoko pobožnostjo do božje Matere Marije. Med sošolci je slovel kot vzoren dijak, vedno pripravljen pomagati. Odlikoval se je po svoji ljubezni do Cerkve in domovine.

Med počitnicami pred zadnjim srednješolskim letom se ni vrnil domov, saj je takrat po naši domovini divjala druga svetovna vojna. Za obisk se je odločil šele za novo leto 1943. Za božične praznike si je zelo želel obiskati mamo in sorodnike. Na prvi petek 1. januarja 1943 je bil pri maši v cistercijanskem samostanu Stična, potem pa se je z vlakom odpeljal iz Ivančne Gorice do Trebnjega.

Od tu do Mirne je prisedel na nek voz, ker je bila proga prekinjena. Pri prvi hiši v Mirni je moral stopiti z voza, ker ga je prijela partizanska straža in ga začela zasliševati. Pri njem so našli latinsko mašno knjižico, knjigo Tomaža Kempčana »*Hoja za Kristusom*« in knjižico o fatimski Materi Božji. Ker jim njegova vera in očitna pobožnost nista bili všeč, so ga odvedli v bližnjo gostilno in ga naprej zasliševali. Na vsak način so ga hoteli obtožiti, da je vohun in da dela za okupatorja. Kruto zasliševanje kateremu je bil podvržen se je čez nekaj ur končalo z njegovo mučeniško smrtjo.

Šele slaba dva meseca kasneje, 23. februarja 1943, se je delno razkrilo, kaj se je zgodilo z dijakom Grozdetom. Šolarji, vaših let, so nabirali v gozdu zvončke in našli njegovo truplo. Dobri ljudje so ga pokopali na pokopališču v Šentrupertu, saj ga zaradi razmer tistih dni ni bilo mogoče peljati v domačo župnijo Tržišče.

Novica o Grozdetovem umoru je pretresla ljubljanske dijake. A če so bili nasprotniki vere takrat še tako prepričani, da bodo s preganjanji kristjanov zaustavili Cerkev, so se zmotili. Njegovi sošolci, dijaki so se še bolj začeli zavzemati za Lojzetove ideale.

Že naslednje leto je prof. dr. Anton Strle napisal knjigo z naslovom: »*Lojze Grozde, mladec Kristusa Kralja*«. To je bil prvi življenjepis in opis mučeniške smrti mladega Alojzija Grozdeta. Avtor, duhovnik Anton Strle, si je z izdajo te knjige nakopal 5 let strogega zapora, kamor so ga pognali tisti, ki so se bali, da bo resnica o Grozdetovem mučeništvu prišla na dan. A tudi to resnice ni zaustavilo.

Ob 50. obletnici Grozdetove mučeniške smrti je nadškofija Ljubljana začela cerkveni postopek za priznanje njegovega mučeništva ter s tem za njegovo razglasitev za blaženega. 13. junij 2010 je na slovenskem evharističnem kongresu v Celju, med sveto mašo, papežev odposlanec kardinal Tarcisio Bertone, v imenu papeža Benedikta XVI. mučenca Alojzija Grozdeta razglasil za blaženega.

Danes torej obhajamo Lojzetov rojstni dan. Čeprav še izredno mlad, je bil Lojze, ne le odličen kristjan, pač pa tudi nadarjen pesnik. V eni svojih pesmi je takole popisal blažene trenutke prejema svetega obhajila, ki se zdaj tudi vam, dragi prvoobhajanci, počasi približuje:

Lučke trepečejo,
cvetkam šepečejo:
»Kristus presladki naš gre!«

Angelci pevajo,
v želji zgorevajo –
On pa gre v moje srce.

Tih je Njegov korak,
dih je Njegov sladak,
duša zdaj vsa se odpri!

Sprejmi Ga v svoj objem,
vsa se utopi v Njem,
potlej od sreče umri.